

De col·laboració

La Caixa de Beneficència

per

JORDI CANTÓ

VI

DEIEM en l'últim escrit, sota aquest mateix títol publicat en el BUTLLETÍ del mes d'octubre, núm. 74, que la conducta, tal i com avui la tenim establerta la major part dels metges, *no és justa, ni equitativa, ni moral, ni lògica, ni remuneradora.*

I preguntàvem: *cal abolir-la? cal mantenir-la? cal modificar-la?*

Els partidaris de l'abolició som legió—dèiem—; però la seva abolició—afegíem—ens portaria segurament a la més grossa de les impopularitats i, consegüentment, una sèrie de conflictes, dels quals difícilment podríem sortir-nos sense sofrir-ne les més variades conseqüències, si l'abolíem de cop i volta o d'un *plumazo*, com es diu en termes de l'*argot* burocràtic.

En efecte. Recordem el que va passar quan, al principi del Sindicat, tractàrem, els metges, d'augmentar la remuneració de les conductes, i condicionar els serveis en ella inclosos, per tal de posar-nos a cobert dels efectes econòmics de *post-guerra*.

Es que no era de raó i justícia que, si a nosaltres se'ns havien augmentat—fins a triplicar-se o més—les despeses ordinàries de la vida, augmentéssim també proporcionalment, per a cobrir-les, els rendiments de la nostra professió?

Tot i essent, doncs, de justícia i raó, ja recordareu, companys lectors, els conflictes greus que se'ns presentaren.

Alliçonats, doncs, pel que aleshores va passar, els que formem legió, com a abolicionistes de la conducta, no volem—almenys jo—córrer el nou perill de greus i seriosos conflictes. Però, ja que no volem córrer el risc de nous conflictes, havem

de restar inactius? No, mil vegades, que això significaria impotència i covardia.

Per això, precisament, preguntàvem si calia mantenir-la, modificar-la o abolir-la.

Bo és que, corrent uns perills, com a bons metges, tractem d'evitar-los o, si més no, vorejar-los; però mai no havem de sentir debilitats, ni flaqueses, per a buscar les més oportunes solucions. De no fer-ho així, donaríem lloc a que el fantasma *por* sorgís en el camí de la regeneració moral i material de la classe, deixant-nos a tots erts i corglassats i sense poder ja pensar en albirar mai més l'horitzó de l'èxit.

Siguem valents, però no siguem imprudents, i no oblidem que el més difícil es conquereix amb constància i tenacitat, que l'impossible no existeix i que per als valents, tot, fins els sofriments i dolors, és agradable.

* * *

Parlant dels nostres problemes i de les nostres reivindicacions amb un dilecte amic i company, em deia aquest—que no és pessimista, però que està convençut, com jo mateix, que nosaltres, constituïts en classe, som inconseqüents i incorregibles—que la sospirada regeneració econòmica i moral de la classe, la solució al problema de plètor professional, com l'assolir l'ennobliment de la nostra funció social, és solament qüestió d'enfocament. I continuava.

Fins ara, havem volgut començar una feina creient que n'hi havia prou amb engrescar-nos-hi. Les circumstàncies, les necessitats portades pels fenòmens de *post-guerra* i les impaciències per a